

viisninger paa, hvorledes man skal komme bort fra denne misforstaaede Følelse. Han mener, at en Mand vel kan leve knapt en Deel af sit Liv, hvad den Menige efter hans Opfattelse vil gjøre, naar han skal leve af 20 β , men han siger, at, selv om et ungt, arbejdsdygtigt Menneſte ſkulde komme til at forlade Tjenesten med nogle Rigsbalers Gjæld, var der endnu ikke nogen ſtor Ulykke deri. Om, hvorvidt det ſkal kaldes en ſtor eller en lille Ulykke, ſkal jeg ikke ſtrides, men det maa dog virkelig anſees for en Ulykke for den Bedkommende. Der er dog ikke nogen god Mening i at give de værnepligtige Folk en Lettelse i Tjenestetiden, naar man indretter Lønningen ſaaledes, at de derved paadrage ſig en Gjæld, ſom de længe efter Tjenestetidens Ophør ſtulle arbejde paa at faae afbetalt. Naar det erkjendes, ſom det bedkommende ærede Medlem har erkjendt, at en Soldat ikke kan leve af, hvad han ſaaer, er Spørgsmaalet, om det er en ſtørre Ulykke, at Staten, i hvis Interesſe Soldaten udfører ſin Tjeneste, betaler hans Lønning, eller at han ſelv paadrager ſig Gjæld for at kunne udføre Statens Tjeneste. Den ſamme ærede Landſttingsmand gjør derimod opmærksom paa, at det er ſærdeles vigtigt, at Officererne, og navnlig de af de høiere Grader, faae en høj Løn, ja, at dette ogsaa er vigtigt for Officerer af noget lavere Grader, navnlig dem, ſom have umiddelbar Deeltagelse i Exercits, idet han fremhæver, at der er to Omſtændigheder, ſom tale herfor: Den ene Omſtændighed er da den, at de ved det mere anſtrengende Arbejde, ſom den nyere Hærplan fordrer, vilde have Trang til en kraftigere Forpleining end tidligere, men dette er jo Noget, ſom rammer de Menige, men det ærede Medlem mener, at der ingen Grund er til at forhøje Lønnen for de Meniges Bedkommende; de kunne gjøre nogle Rigsbalers Gjæld, ſaa længe de gjøre denne anſtrengende Tjeneste. Det er ingen Ulykke for dem, men, om derimod en Officer ſkulde gjøre nogle Rigsbalers Gjæld, indtil han kommer i en høiere Stilling og ſaaer bedre Maad til at betale, betragter han ſom en ſtor Ulykke. Dertil kommer, ſiger han, at diſſe Officerer, ved at faae den mere anſtrengende Tjeneste, ikke ville have Tid til at ſtaffe ſig den Blind-

tægt, de tidligere have haft, men dette gjælder accurat ligesaa godt om de Menige. Det Argument, det ærede Medlem her anfører til Fordeel for Officererne, og ſom jeg med Forngielse ſkal godkjende for deres Bedkommende, kan han ikke paa nogen Maade finde paa at anvende ogsaa for de Menige, hvor det gjælder ligesaafuldt og ligesaa godt. Jeg ſkal ikke opholde mig ved, hvad den ſamme ærede Landſttingsmand udtaler angaaende det ſelfſtabelige Liv, ſom det ſkal være nødvendigt for de høiere Officerer at være i ſtand til at føre; det er Noget, der ligger ſaa langt borte fra det, ſom for mig er Hovedpunktet, nemlig de Meniges Lønning, at jeg ſkal lade det ganſte ligge. Derimod ſkal jeg gjøre opmærksom paa, at dette ærede Medlem af Landſttinget gjentagende Gange gjør den Bemærkning, at det for at opretholde Modet og Lyſten hos Officererne er nødvendigt, at de blive i ſtand til at leve paa en anſtændig Maade, men, for at opretholde Modet og Lyſten hos Soldaten, er det tilſtrækkeligt, at han bliver forſhuet ſaaledes, at han kan gjøre nogle Rigsbalers Gjæld under Tjenestetiden, thi det er ingen Ulykke for en arbejdsdygtig Mand, der bagefter i Løbet af ſaa Aar kan arbejde denne Gjæld af, forſaa vidt han da overhovedet kan faae den Credit, ſom er nødvendig for at ſtiſte Gjælden, thi, hvorledes det ſkal gaae Folk, ſom ikke kunne faae denne Credit, oplyſer den ærede Landſttingsmand aldeles ikke. For endnu at give et Bidrag til Betegnelsen af de Grunde, ſom bleve anførte af den ærede Landſttingsmand, vil jeg endnu blot anføre, at han meente, at en Stabs-officer ikke maa have Ringere i Indtægt, end hvad en nogenlunde velhavende Kjøbmand i en Provindsby har og kan bruge. Hvem der kjender Noget til vore Kjøbmænd — navnlig de nogenlunde velhavende — i vore Provindsbyer, vil vide, at en ſaadan Mand kan bruge ikke ſaa lidt mellem Aar og Dag, og ſkulde man anlægge dette ſom Maaleſtof for en Officcers Løn, kom man dog til at gaae noget vel vidt.

Formanden: Jeg ſkulde dog henſtille til det ærede Medlem at erindre, at medens